

младиятъ Андроникъ, като разбралъ плановѣтъ на дръзкия български владѣтель, съ когото ималъ таенъ задруженъ договоръ, побързалъ и той съ войскитѣ си къмъ Цариградъ и съобщилъ на дѣдо си да бѣде прѣдпазливъ. Слѣдъ това богато обдарениятъ български войвода Иванъ, който само съ нѣколцина другаре билъ пуснатъ въ столицата вътрѣ, се повърналъ назадъ. Пъкъ и сърбитѣ се били нахвърлили на византийскитѣ области, та когато прѣзъ 1328 г. младиятъ Андроникъ свалилъ дѣдо си и влѣзълъ въ Цариградъ, обърналъ очи къмъ сърбитѣ и рекълъ да се избави отъ тѣхъ. За тая цѣль той закрѣпилъ още повече прѣжния съюзъ съ българетѣ и го насочилъ срѣщу сърбитѣ.

Неприянитѣ отношения между сръбския дворъ и българския се бѣха проявили и по-рано, когато Михаилъ изпѣдилъ жена си Неда (1324), сестра на сръбския кралъ Стефана Дечански, и взелъ Андрониковата сестра Теодора. Съ това Михаилъ е гледалъ да се популяризира срѣдъ българетѣ и свърже прѣстола си съ този на покойния български царъ Светослава, чиято съпруга била тази Теодора.¹⁾ Още по-вражески се настроили сърби и българе, когато се намѣсили въ византийскитѣ междусобици, именно въ борбата на Андрониковци, дѣто българетѣ подкрѣпвали младия, а сърбитѣ — стария Андроникъ. Разбититѣ военачалници на Андроника стари избѣгали въ Сърбия. Въ противовѣсъ на сръбското участие, Андроникъ млади въ 1327 г. заключилъ договоръ съ Михаила главно противъ дѣдо си. На слѣдната година договорътъ билъ подновенъ и насоченъ къмъ Сърбия, която трѣбвало да се нападне прѣзъ лѣтото 1330 г. Сърбитѣ отъ своя страна било поради изпѣждането на Неда, било поради гръко-българския съюзъ, също тъй се настроили срѣщу българетѣ, та въ 1328 г. виждаме какъ Стефанъ Дечански се договаря съ дубровничане да му доставятъ орѣжие, което ще му трѣбва за войната съ Михаила, български царъ²⁾. Освѣнъ това, сърбитѣ почнали и да дразнятъ българетѣ, като забрабили на дубровничане да внасятъ солъ въ България³⁾.

¹⁾ Gregoras I, VIII, 289.

²⁾ armi per la guerra, che già era cominciata tra lui et Michiel re di Bulgaria. *Resti* подъ 1328 г. Спр. у Флоринскій II, 51.

³⁾ *Ljubic*, Monumenta slav. merid. I, 377.